

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 13009/2025
11.02.2026. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија Драгане Маринковић, председника већа, Зорице Булајић, Ирене Вуковић, Јасмине Симовић и Радославе Мађаров, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Зоран Вујовић, адвокат из ..., против тужене ЗЗ „ДИОНИС“ са седиштем у Црепаји, чији је пуномоћник Душан Стојковић, адвокат из ..., ради исплате, одлучујући о ревизији тужене, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 4299/24 од 14.03.2025. године, у седници одржаној 11.02.2026. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 4299/24 од 14.03.2025. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 4299/24 од 14.03.2025. године.

ОДБИЈА СЕ захтев тужиоца за накнаду трошкова одговора на ревизију.

Образложење

Пресудом Основног суда у Панчеву, Судска јединица у Ковачици П 1377/14 од 17.03.2023. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиоца па је обавезана тужена да му исплати износ од 3.479.760,00 динара, са законском затезном каматом почев од 25.12.2012. године па до исплате. Ставом другим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 1.166.772,60 динара.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж 4299/24 од 14.03.2025. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужене и првостепена пресуда је потврђена. Ставом другим изреке, одбијен је као неоснован захтев тужене за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужена је благовремено изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права, али и због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, како то произлази из навода ревизије, са предлогом да се о ревизији одлучи као о изузетно дозвољеној, применом члана 404. ЗПП.

На ревизију тужене тужилац је благовремено одговорио.

Одлучујући о дозвољености изјављене ревизије на основу члана 404. став 2. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11 ... 18/20), по оцени Врховног суда нису испуњени услови за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној у смислу члана 404. став 1. ЗПП у вези члана 92. Закона о уређењу судова („Службени гласник РС“, бр. 10/23). Имајући у виду врсту спора и садржину тражене судске заштите, те начин пресуђења и разлоге нижестепених судова, у конкретном случају не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или правних питања у интересу равноправности грађана. Нижестепени судови су о захтеву тужиоца за исплату накнаде закључили на основу конкретне чињеничне подлоге од значаја за оцену постојања обавезе тужене као наручиоца, која проистиче из закљученог уговора о делу чије постојање се оспорава наводима ревизије. Међутим, оспоравање утврђеног чињеничног стања не представља дозвољени ревизијски разлог по члану 407. став 2. ЗПП, док се битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. у вези члана 8. ЗПП не може истицати у посебној ревизији према одредби члана 404. став 1. ЗПП. Како је питање обавезе наручиоца из закљученог уговора о делу довољно расправљено у судској пракси, нема потребе ни за уједначавањем судске праксе, нити потребе за новим тумачењем права.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку, Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Према члану 403. став 3. ЗПП, ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Тужба у овој парници за исплату новчаног потраживања поднета је 09.10.2024. године. Тужени побија правноснажну пресуду којом је обавезан на исплату износа од 3.479.760,00 динара.

Како се у конкретном случају ради о имовинскоправном спору у коме вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе, Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена.

На основу члана 413. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

Применом члана 165. став 1. у вези члана 154. ЗПП, Врховни суд је одбио захтев тужиоца за накнаду трошкова одговора на ревизију, јер то нису трошкови потребни за вођење ове парнице, па је одлучено као у ставу трећем изреке.

**Председник већа – судија
Драгана Маринковић, с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**